

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Μαρκ. θ', 17-31)

Ἐκείνο τόν καιρό, κάποιος ἄνθρωπος πλησίασε τόν Ἰησοῦ καί τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε, ἔφερα σ' ἐσένα τό γιό μου, γιατί ἔχει μέσα του δαιμονικό πνεῦμα πού τόν κάνει ἄλαλο. Κάθε φορά πού τόν πιάνει, τόν ρίχνει κάτω καί τότε βγάζει ἀφρούς, τρίζει τά δόντια καί μένει ξερός. Εἶπα στους μαθητές σου νά διώξουν αὐτό τό πνεῦμα, ἀλλά δέν μπόρεσαν». «Ἄπιστη γενιά!» ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς. «Ὡς πότε θά εἶμαι μαζί σας; Πόσον καιρό ἀκόμη θά σᾶς ἀνέχομαι; Φέρτε μου ἐδῶ τό παιδί». Ἐκεῖνοι τοῦ τό ἔφεραν. Μόλις τό πνεῦμα εἶδε τόν Ἰησοῦ, ἀμέσως τάρραξε τό παιδί, κι ἐκεῖνο ἔπεσε καταγῆς καί κυλιόταν βγάζοντας ἀφρούς. «Πόσο καιρός εἶναι πού τοῦ συμβαίνει αὐτό;» ρώτησε ὁ Ἰησοῦς τόν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Ἀπό μικρό παιδί. Πολλές φορές μάλιστα καί στή φωτιά τόν ἔριξε καί στά νερά γιά νά τόν ἐξολοθρέψει. Ἀλλά ἄν μπορεῖς νά κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας καί βοήθησέ μας». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε τοῦτο: «Ἐάν μπορεῖς νά πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατά γι' αὐτόν πού πιστεύει». Ἀμέσως τότε φώναξε δυνατά ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καί εἶπε μέ δάκρυα: «Πιστεύω Κύριε! Ἀλλά βοήθησέ με, γιατί ἡ πίστη μου δέν εἶναι δυνατή». Βλέποντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι συγκεντρώνεται κόσμος, πρόσταξε τό δαιμονικό πνεῦμα μ' αὐτά τά λόγια: «Ἄλαλο καί κουφό πνεῦμα, ἐγώ σέ διατάζω: βγές ἀπ' αὐτόν καί μὴν ξαναμπείς πιά μέσα του». Βγήκε τότε τό πνεῦμα, ἀφοῦ κραύγασε δυνατά καί συντάρραξε τό παιδί. Ἐκεῖνο ἔμεινε ἀναίσθητο, ἔτσι πού πολλοί ἔλεγαν ὅτι πέθανε. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τό ἔπιασε ἀπό τό χέρι του, τό σήκωσε, κι αὐτό στάθηκε ὄρθιο. Ὅταν μπῆκε ὁ Ἰησοῦς στό σπίτι, τόν ρώτησαν οἱ μαθητές του ἰδιαίτερως: «Γιατί ἐμεῖς δέν μπορέσαμε νά βγάλουμε αὐτό τό δαιμονικό πνεῦμα;» Κι ἐκεῖνος τοῦς ἀπάντησε: «Αὐτό τό δαιμονικό γένος δέν μπορεῖ κανεῖς νά τό βγάλει μέ τίποτε ἄλλο παρά μόνο μέ προσευχή καί νηστεία». Ἐφυγαν ἀπό ἑκεῖ καί προχωροῦσαν διασχίζοντας τή Γαλιλαία. Δέν ἤθελε ὁ Ἰησοῦς νά μάθει κανεῖς ὅτι περνοῦσε ἀπό ἑκεῖ, γιατί δίδασκε τοῦς μαθητές του καί τοῦς ἔλεγε: «Ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου θά παραδοθεῖ σέ χέρια ἀνθρώπων, πού θά τόν θανατώσουν· τήν τρίτη ὁμως ἡμέρα μετά τό θάνατό του θ' ἀναστηθεῖ».

Παρακαλεῖσθε ὅπως φυλάγετε τό παρόν ἔντυπο λόγω θρησκευτικοῦ περιεχομένου καί τόν εἰκότων

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

† Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ-ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 10 Ἀπριλίου 2016

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Ἐβρ. στ', 13-20)

Αδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ λέγων· «Ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε»· καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας· Ἄνθρωποι μὲν κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχομεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην «εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος», ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ» ἀρχιερεὺς γενόμενος «εἰς τὸν αἰῶνα».

Μη ζητάς να λέγεις πολλά στην προσευχή σου, για να μη διασκορπισθεί ο νους σου, αναζητώντας λόγια. Ένας λόγος πίστεως έσωσε τον ληστή. Η πολυλογία στην προσευχή πολλές φορές εδημιούργησε στο νου φαντασίες και διάχυση, ενώ αντιθέτως η μονολογία συγκεντρώνει τον νου.

Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Έβρ. στ', 13-20)

Αδελφοί, όταν ο Θεός έδωσε τήν υπόσχεσή του στον Άβραάμ, επειδή δεν υπήρχε ανώτερος για να όρκιστεί, όρκίστηκε στον έαυτό του, λέγοντας: «Σου υπόσχομαι ότι θά σ' εύλογήσω και θά σου δώσω πολλούς απογόνους». Έτσι πήρε ο Άβραάμ τήν υπόσχεση, και μέ τήν ύπομονή του πέτυχε τήν εκπλήρωσή της. Οί άνθρωποι όρκίζονται σέ κάποιον ανώτερό τους, κι ο όρκος δίνει γι' αυτούς τέλος σέ κάθε άμφισβήτηση και ύποδηλώνει έπιβεβαίωση. Ο Θεός, λοιπόν, επειδή ήθελε να δείξει πιά καθαρά σ' αυτούς πού θά κληρονομούσαν τά όσα ύποσχέθηκε, ότι ή άπόφασή του ήταν άμετάκλητη, τήν έγγυήθηκε μέ όρκο. Για δύο λοιπόν άμετακίνητα πράγματα, για τά όποία είναι άδύνατο να διαψευστεί ο Θεός, έμεις πού καταφύγαμε σ' αυτόν όφείλουμε να μείνουμε σταθεροί σ' αυτά πού έλπίζουμε. Αυτή μας ή έλπίδα μάς άσφαλίζει και μάς βεβαιώνει σάν άγκυρα, και μάς οδηγεί στά ένδότερα του καταπετάσματος, όπου μπήκε πριν από μας και για χάρη μας ο Ίησοϋς, άρχιερέας για πάντα όπως ο Μελχισεδέκ.

Τό κακό δέν ύπάρχει στη φύση, ούτε είναι κανείς πλασμένος κακός· τίποτε κακό δέν δημιούργησε ο Θεός. Όταν κάποιος επιθυμεί στην καρδιά του τó κακό και δώσει έτσι ύπόσταση στο άνυπόστατο, τότε αρχίζει να ύπάρχει, όπως ακριβώς τó θέλησε αυτός πού τó δημιουργεί. Πρέπει επομένως να φροντίζουμε πάντοτε να έχουμε στη μνήμη μας τόν Θεό και να πολεμούμε τή συνήθεια για τó κακό. Αυτό μπορεί να γίνει γιατί ή φύση του καλού είναι πιά δυνατή από τή συνήθεια για τó κακό, αφού τó καλό ύπάρχει ένώ τó κακό δέν ύπάρχει, παρά μόνο όταν τó κάνουμε.

Άγιος Διάδοχος Φωτικής

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ (Μαρκ. θ', 17-31)

Τῷ καιρῷ εκείνω, ἄνθρωπος τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ λέγων. Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος ἐπέτιμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.